

SABEU EL QUE PASSA AL 0-3?

Assemblea 0-3

Idò passa que la precarietat i les condicions laborals empenyen les professionals a anar-se'n al segon cicle.

He conegut moltes i molt bones professionals "cremades" amb el 0-3, a les quals els encanta el primer cicle, però s'estimen més les condicions del segon: no només el sou, també els horaris, les vacances, el reconeixement a la feina, etc.

I què passa? Doncs que per molt que els agradi més el 0-3, acaben preparant-se oposicions al 3-6 (o buscant feina al sector concertat o privat del 3-6), i "partint" tot d'una que poden. Perquè totes anhelem millorar la nostra vida, a totes ens preocupa la nostra jubilació.

Quan et prepares per a ser docent no se't passa pel cap que algun dia hauràs d'argumentar amb el polític de torn per què un infant de mesos necessita més d'un metre quadrat per a desenvolupar-se. Estudies la infància i trobes avenços meravellosos, que després tal vegada no tindran reflex o resposta dins del sistema. Diu en César Bona que "sempre es diu que els infants són els adults del futur, però no són només això. Són també els habitants del **present**, i hem de donar-los l'oportunitat d'opinar, de ser agents d'acció, no només de recepció." Tenen drets que han de ser garantits i respectats **ARA**.

Passen els anys i quan comencis a treballar al primer cicle, tal vegada ho faràs en un centre que realment respecti els drets dels infants (autoritzat per la Conselleria o no), que tingui personal qualificat i format permanentment, amb unes condicions laborals dignes; amb unes ràtios adequades; amb un projecte educatiu consensuat per tot el claustre, que serà estable; amb recursos; amb uns criteris estètics i que tingui cura dels espais i materials; amb professionals de l'atenció primerenca; obert a les famílies, etc.

Però tal vegada no, potser faràs feina en un centre que no respecti els drets dels infants, ni el teu, que només vetllarà pel benefici econòmic i no pel dels infants. Potser hauràs d'estar sola amb un grup de 10 nadons (o més) durant vuit hores (o més), potser no tindràs vacances ni festius, potser als tres mesos et facin fora...

En el primer cas, segurament estaràs satisfeta amb la teva feina, però per ventura amb els anys, les teves circumstàncies vitals vagin canviant, i voldràs tenir un millor sou i unes millors condicions laborals. Tal volta veuràs com una crisi econòmica i unes lleis fetes a la mida d'uns pocs poderosos, t'aniran retallant drets i precaritzant la teva feina, i passaràs pena pel teu futur. Tal volta estaràs cansada de lluitar perquè es respectin els drets dels infants

del 0-3 i es reconegui la teva feina, cansada de que les lleis i els partits polítics no us facin costat, etc. I acabis fugint per a tenir una feina millor.

En el segon cas el resultat pot acabar sent el mateix que en el primer, però més aviat. Acabaràs "cremada" del primer cicle i segurament intentaràs lluitar per ell. Tindràs reunions amb polítics, t'afiliaràs a algun sindicat, aniràs a manifestacions, cimeres, trobades, conferències, etc. per tal d'aconseguir unes millors condicions pels infants i per tu. Però segurament seguiràs fins els nassos i un dia estaràs tan cansada que diràs prou. Et gastaràs el sou en preparadors, recorreràs conselleries, universitats, biblioteques, faràs coa en administracions, emplenaràs sol·licituds, presentaràs paperassa compulsada, i et deixaràs els colzes...Tot per tal d'arribar a una cosa que hauria d'estar a l'abast de tots els docents, no només dels de primera.

He tingut moltes vegades la sensació que som docents de segona, docents de sí però no, docents que no s'imaginen amb seixanta-cinc anys dins d'una aula amb 10 nadons de quatre mesos...

Les que resistim al 0-3 demanam que se'ns reconegui, ser visibles, necessitem estabilitat **ARA**. Necessitem que l'equitat s'estengui i ens arribi a totes. ■